

Prvá kapitola

Bola som v Chinatowne, keď mi volali, že v Brooklyne našli telo.

„V Gowanuse práve vytiahli ženu z kopy šrotu,“ oznamuje Mike, môj redaktor.

„Super!“ poviem. „Takže pred školou končím?“ Posledné dva dni som stepovala pred vyššou základnou školou a snažila sa vymámiť z rodičov alebo žiakov niečo publikovateľné o nevestinci v zadnej časti internetovej kaviarne za rohom, kde policajti nedávno urobili raziu.

„Áno, končíš,“ odpovie Mike.

Keď prídem na benzínku oproti šrotovisku, kolegovia už sú na mieste. Pete Calloway z *Ledgeru* cerí krivé zuby na tlačového hovorca newyorskej polície alebo DCPI, ako ho skrátene volajú novinári. DCPI je o pätnásť centimetrov vyšší a o tridsaťpäť kíľ ťažší než Pete. Vonku je mínus sedem, Pete má na hlave kapucňu a krčí sa pred zimou, no DCPI nemá čiapku, šál, rukavice ani kabát. Len si vyhrnul golier uniformy proti mrazivému vetru.

„Počuli sme, že ju našli bez šiat,“ vraví Pete. „Môžete to potvrdiť?“

DCPI pozrie ponad Petovu hlavu a pošúcha si ruky. Na šrotovisku pozdĺž kanála stoja dva autožeriavy ako zamrznuté na pozadí oblohy, drapáky na koncoch dlhých ramien sa mierne pohojdávajú, zo zubov im trčia úzke pásy kovu.

Pete pozrie na policajta, ktorý ho ignoruje. A obaja ignorujú mňa. Videla som Peta na viacerých miestach činu, ale nikdy sme sa navzájom nepredstavili. Mike a ostatní redaktori považujú Callowaya za geniálneho krimireportéra. Po niekoľkých mesiacoch na rôznych miestach činu je pre mňa stále iba tvrdohlavý, dotieravý singl chlap. Zachytím jeho pohľad, nasadím úsmev, ktorý má vyjadrovať spolupatričnosť, ale Pete nereaguje. Prichádza Drew Meyers z Channel 2, dlhý kašmírový kabát, kožené rukavice, bordový šál. DCPI ho miluje.

„Drew,“ stisne mu ruku ako starému kamarátovi.

„Zima ako v psinci,“ zašomre Drew. DCPI má smiešne červené uši. Nos, líca a krk mu ružovo žiaria. „Čo tu máme?“

DCPI potichu odpovie: „Ženu.“

„Ešte je tu?“ spýta sa Drew. Pete a ja podídeť bližšie, aby sme počuli.

„Neviem,“ povie DCPI.

„Auto so súdnym lekárom tu ešte nebolo,“ ozve sa Pete. Drew pozrie na DCPI, ten mlčaním potvrdí Petove slová.

„Volal niekto deväťstojedenašť?“ spýta sa Pete.

„Áno,“ odpovie DCPI.

„O koľkej?“ spýtam sa.

DCPI na mňa pozrie zvrchu. „Necháte ma dohovoriť, prosím?“

Prikývnem.

„Dnes ráno ktosi volal na tiesňovú linku, že robotníci pri nakladaní šrotu do člna na kanáli našli pravdepodobne ženské telo. Momentálne pracujeme na identifikácii.“

„Je to určite žena?“ spýta sa Pete.

DCPI mlčky prikývne.

Drew zvráští obočie, úspešne predstiera súcit. Zatvorí zápisník, aj keď si nezapísal ani slovo z toho, čo povedal DCPI, potrasie mu ruku, zvrtnie sa a odchádza k spravodajskému vozidlu Channel 2, kabát za ním vlaje.

DCPI stojí na mieste a ja tiež. Na miestach činu pracuje viac tlačových hovorcov polície. Dvoch či troch poznám z videnia a mám meno jedného z nich, tohto som nikdy predtým nestretla. „Poviete mi, ako sa voláte?“ spýtam sa.

Zase na mňa pozrie zvrchu. „Ukážete mi svoj preukaz?“

Stuhnutými prstami – musím nosiť rukavice bez prstov, aby som si vedela písať poznámky – zalovím v kabáte a spod viacerých vrstiev oblečenia vytiahnem laminovaný odznak *New York Tribune*. Poškriabem sa pri tom o kovový zips.

„Takže preukaz nemáte.“

Hovorí o oficiálnej akreditácii, ktorú NYPD dáva reportérom. Ak ju chcete získať, musíte predložiť šesť vlastných článkov ako dôkaz, že píšete o najnovších udalostiach v meste, a preto potrebujete často vchádzať do priestoru za policajnou páskou. Preukaz síce neumožní vstup za pásku, ale v očiach príslušného DCPI vám dodá aspoň náznak legitímnosti. Požiadala som o preukaz hneď po Vďakvyzdaní, ale neozvali sa mi. Po novom roku som tam

zavolala a policajti, ktorý zdvihol slúchadlo v oddelení styku s verejnosťou, mi kázal čakať.

„Žiadosť som poslala už v novembri,“ vysvetľujem. „Stále čakám.“

DCPI prikývne.

„Ešte je... tam?“ spýtam sa.

„Informácie dostanete, keď ich budem mať,“ odpovie znudene.

Obrátim sa. Policajná páska sa ťahá cez široký štrkový vjazd do šrotoviska, na jednom konci je priviazaná k vysokému železnému plotu a na druhom k prave dlhej lode. Stojí tam aj príves, policajti si v ňom zriadili dočasnú kanceláriu. Muži v prilbách, zrejme zamestnanci šrotoviska, čosi ukazujú mužom v oblekoch, zrejme detektívom. Robotníci ukazujú kamsi medzi drapák na konci hydraulikovej ruky a pätnásťmetrovú horu šrotu. Sledujem ich prsty a zbadám nohu.

Volám do redakcie a pýtam si k telefónu Mika. Povie mi, čo som sa dozvedela od DCPI.

„Stále je hore,“ dodám. „Vidím jej nohu.“

„Jej nohu?“ počujem, ako ťuká na klávesnici. „Ešte niečo? Počkaj.. Bruce!“ zakričí na fotoeditora. „Bruce, koho tam máš? Rebeka... kto fotí?“

„Zatiaľ som tu nikoho nevidela.“

„Počkaj.“ Preruší hovor. Počas týchto telefonátov sa snažím komunikovať s Mikom. Zakaždým je to rovnaké: povie mi, kam treba ísť a prečo, ja mu oznámim, čo som zistila. Za šesť mesiacov som ho videla naživo dvakrát. Má dvadsaťpäť kíľ navyše ako väčšina mužov v redakcii, ale na rozdiel od nich je zdvorilý a rozpráva potichu. Keď som prišla do redakcie a predstavila sa po

Julia Dahl

Neviditeľné mesto

Z anglického originálu *The Invisible City*, ktorý vydalo vydavateľstvo Minotaur Books, značka St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N. Y. 10010, preložila Alena Redlingerová

www.minotaurbooks.com

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava v roku 2019.

Číslo publikácie 1 963

Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Návrh obálky Tomáš Cikán

Grafická úprava a sadzba Tomáš Cikán

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Prvé slovenské vydanie

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh

www.albatrosmedia.sk / Eshop@albatrosmedia.sk

Ljndeni